

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Sedmíkovou ve věci žalobce: **A. M.**, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2012 č. j. OAM-88/LE-BE03-ZA04-2010, takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobce, jak krajský soud ověřil ze správního spisu žalovaného, pobýval v České republice nejprve v letech 2000-2001, posléze se do České republiky opět navrátil, resp. byl navrácen z Norska, v roce 2010. Celkem uplatnil tři žádosti o udělení mezinárodní ochrany, dvě na území České republiky a jednu na území Norska, přičemž ta poslední ze dne 22. března 2010, resp. negativní rozhodnutí žalovaného o ní, se stalo předmětem přezkumného soudního řízení. V první žádosti žalobce za důvod svého odchodu uvedl těžkou situaci v Čečensku (v té době po prvním rusko-čečenském válčeném konfliktu), kdy se tam podle žalobce nedá žít, nelze sehnat zaměstnání. Výrazné problémy netvrdil, popsal jedno zadržení své osoby po

tzv. policejní hodině. Díky bratrovi byl propuštěn. Zmínil, že v době války pomáhal bojovníkům tak, že poskytoval jídlo a léky. V řízení o této žádosti žalobce úspěšný nebyl a to následně ani se žalobou, kterou zamítl jako nedůvodnou krajský soud a stejně tak ani s kasační stížností, která byla odmítnuta Nejvyšším správním soudem pro opožděnost (listinné podklady včetně přesných dat jsou součástí správního spisu). Stejně tak je součástí správního spisu rozhodnutí o udělení správního vyhoštění za dne 18. března 2010.

V druhé žádosti uplatněné dne 8. 4. 2010 žalobce tvrdil, že po předchozím neúspěšném řízení vycestoval v roce 2007 zpět do Čečenska, pobýval též v Ingušsku, Norsku a odsud se vrátil opět do České republiky v březnu 2010. Za důvod opětovného odchodu označil návštěvu neznámých osob v civilu, které žalobce označil za tzv. kadyrovce (stoupence prezidenta R. Kadyrova). Tyto osoby vyzvali žalobce ke spolupráci, neboť prý věděli, že žalobce ze svého dřívějšího působení v ozbrojených složkách znal několik polních velitelů, např. Šamila Basaeva, Turpala Adgirijeva a další. Spolupráci odmítl a z obavy o život raději znovu odešel. Uvedl, že žádné konkrétní problémy s orgány státní moci neměl, rovněž tak proti jeho osobě nebylo vedeno trestní stíhání. Ke zdravotním potížím zmínil zejména hepatitidu typu C, dýchací potíže a k žádosti doložil 300 stránek příloh. Za popsané situace se prý vrátit nemůže, a proto žádá o politický azyl.

Žalovaný posoudil uvedené důvody, shromáždil četné informace o zemi původu a rozhodl tak, že žalobci mezinárodní ochranu podle §§ 12, 13, 14, 14a a 14b zákona o azylu neudělil.

Žalobce reagoval včasnou a velmi podrobnou žalobou, ve které označil rozhodnutí správního orgánu za nezákonné. Namítl, že správní orgán nedbal o to, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem případu a dostatečně se nezabýval ohrožením, které žalobci v případě nuceného návratu hrozí. Zdůraznil, že odmítl spolupráci s mocenskou skupinou lidí a v minulosti požádal již opakovaně o azyl. Připustil, že dostupné informace o možném ohrožení žalobce nevypovídají, nicméně skutečnost je v reálu zcela odlišná. Vyslovil přesvědčení, že v jeho případě jsou naplněny podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle § 12, § 13, §14 zákona o azylu a stejně tak důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a § 14b téhož zákona. Požadoval zrušení rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Správní orgán reagoval na žalobu rovněž velmi podrobným vyjádřením ze dne 17. října 2012. Při své argumentaci o nedůvodnosti žaloby vycházel z obsahu odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a z průběhu správního řízení. Stručně zopakoval informace žalobcem předložené v tomto řízení a rovněž připomněl průběh a výsledek prvního řízení o udělení mezinárodní ochrany. Zdůraznil, že žalobce byl v minulosti již dvakrát zadržen kvůli nelegálnímu pobytu a bylo mu uděleno správní vyhoštění. Stručně zrekapituloval průběh řízení o obou žádostech a to zejména s ohledem na přednesy žalobce, ve kterých tento objasňoval důvody svého odchodu a obavy z návratu. Připomněl, že v informacích žalobcem sdělených shledal řadu podstatných nesrovnalostí, které žalobce nebyl schopen vysvětlit, resp. objasnil, že

informace jím uváděné podával na základě doporučení druhých osob. Správní orgán vyslovil přesvědčení, které má oporu ve správním spise, že žalobce své přednesy upravuje postupně tak, aby co nejvíce odpovídaly realitám v zemi jeho původu a stejně tak aby obsahově naplnily zákonné podmínky pro udělení mezinárodní ochrany. Za zjištěné situace trval správní orgán na nevěrohodnosti osoby žalobce a jeho příběhu s odkazem na rozhodovací činnost Nejvyššího správního soudu v Brně a stejně tak i Vrchního soudu v Praze, které se věrohodností žadatelů opakovaně zabývaly (např. rozsudek Vrchního soudu v Praze č. j. 5 A 746/2002-31 ze dne 29. 1. 2001). Trval na tom, že skutkový stav zjistil řádně, shromáždil dostatečně korektní informace o zemi původu a s přihlédnutím k nikoli nepodstatným rozporům v přednesech žalobce mu mezinárodní ochranu neudělil. K neudělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu rovněž shromáždil objektivní zprávy, ověřil aktuální bezpečnostní situace v Ruské federaci a důvody pro udělení tohoto typu mezinárodní ochrany rovněž neshledal. V ostatním pak žalovaný odkázal na obsah správního spisu a odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Trval na zamítnutí žaloby.

Po zjištění, že jsou splněny podmínky řízení (žaloba je přípustná, byla podána včas a osobou oprávněnou), projednal soud žalobu v mezích daných žalobními body (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) a to bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., k čemu daly výslovný souhlas obě strany. Žádné další důkazy krajskému soudu předloženy nebyly, stejně tak nebyly učiněny návrhy na případné doplnění dokazování.

Právní rámec projednávané věci je upraven následovně: mezinárodní ochranu lze podle § 28 odst. 1 zákona o azylu udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany: shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle §§ 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany (§ 14a či § 14b zákona o azylu).

Krajský soud se před rozhodnutím ve věci samé seznámil s obsah správního spisu, který rovněž obsahuje rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce a podstatné podklady vztahující se k prvnímu řízení o žalobcově žádosti. Ověřil, že podklady ve správním spise (informace od žalobce a zprávy o zemi původu) jsou objektivně zachyceny v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí a korespondují tomu, co krajský soud stručně shrnul již v úvodu odůvodnění tohoto rozsudku. Krajský soud tedy ověřil, že správní orgán při svém rozhodování vycházel ze žádosti žalobce uplatněné dne 8. 4. 2010, z údajů ve vlastnoručně psané žádosti a z pohovor konaného dne 23. 11. 2011. Příběh žalobcem předestřený k této druhé žádosti správní orgán porovnal s důvody, které žalobce přednesl v řízení o jeho první žádosti uplatněné dne 17. 11. 2000.

Správní orgán rovněž shromáždil značné množství informací ohledně bezpečnostní a politické situaci v Ruské federaci se zaměřením na Čečensko. Zprávy pocházejí z objektivních, věrohodných a dohledatelných informačních zdrojů, žalobce byl s jejich obsahem průběžně seznamován a správní orgán je jasně

specifikoval v obsahu odůvodnění svého rozhodnutí. Konkrétně se jednalo o následující zprávy: Ruská federace – Čečensko, Informace ACCORD a UNHCR, duben 2008 (shrnutí ze semináře o informacích o zemi původu z 18. října 2007), Informace MV ČR Ruská federace – Zpráva Švýcarské organizace pro pomoc uprchlíkům (SHF) z listopadu 2009 zaměřena na oblast Severního Kavkazu, konkrétně Čečensko, Ingušsko a Dagestán se zaměřením na bezpečnost a lidská práva, Informace MV Velké Británie ze 17. listopadu 2008, Ruská federace – Směrnice pro posuzování žádosti o azyl, Informace UNHCR ze 16. března 2009 – Prozatímní směrnice pro hodnocení potřeby mezinárodní ochrany žadatelů o azyl z Čečenské republiky Ruské federace, Informace obsažené v databázi ČTK a popisující dějiny Čečenské republiky včetně dvou válečných konfliktů.

Další blok informací zahrnuje tyto zprávy: Informace MZV č. j. 122 164/2005-LP ze dne 10. července 2005 řešící otázku žádosti o vydání cestovního dokladu, Informace švýcarského Spolkového úřadu pro uprchlíky z 11. srpna 2004 obsahující údaje týkající se možnosti vnitřního azylu pro Čečence, Zprávu MZ USA z 24. května 2012, Rusko, Zpráva o dodržování lidských práv za rok 2011, Informace Rakouského Spolkového azylového úřadu a rakouského spolkového ministerstva vnitra z prosince 2011 – Ruská federace – Čečensko, zpráva z ověřovací mise, Informace Dánské imigrační služby ze října 2011, Rusko, Čečenci v Ruské federaci – zpráva z ověřovací mise v Moskvě a Sankt.Petěrburgu konané dne 12. – 19. června 2011, zpráva MV ČR Rusko – zpráva o zemi (vybrané části) CORI (Country of Origin Research and Information) z října 2010, Informace švýcarského Spolkového úřadu pro migraci ze 6. února 2012 – Rusko, průkazy a vycestování a dále aktuální informace k situaci v zemi obsažené v databázi ČTK.

Součástí správního spisu, jak zmínil žalovaný, jsou přílohy žalobce v rozsahu 300 stran, které obsahují především různé informace o situaci v Ruské federaci se zaměřením na Čečenskou republiku. Správní orgán jimi důkaz neprováděl a to s přihlédnutím k výslovnému postoji žalobce, který důkaz jím předloženými listinami nežádal.

Z výše zaznamenaného množství různorodých zpráv z nepochybně objektivních informačních zdrojů je zjevné, že správní orgán i přes tvrzenou pochybnost o věrohodnosti žalobcem předkládaných důvodů přesto vyvinul, jistě s ohledem na v minulosti velmi komplikovanou bezpečnostní a národnostní situaci v Čečensku, maximální možnou snahu po zjištění co možná nejobjektivnější a nejaktuálnější situace v zemi. Plně respektoval individuální přístup k žalobcově žádosti a při rozhodování vycházel z jím uváděných skutečností, tedy jednal zcela v souladu s požadavky obsaženými ve Směrnici UNHCR ze 16. března 2009. Stejně tak jeho postup odpovídal požadavkům obsaženým v Informaci MV Velké Británie ze 17. listopadu 2008, tedy v první řadě respektovat naprosto individuální přístup k osobám jednotlivých žadatelů o udělení mezinárodní ochrany.

V souzené věci krajský soud z předmětného správního spisu ověřil, že za důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a nemožnost návratu zpět

označil žalobce v tomto druhém řízení obavy z jednání kadyrovců, se kterými odmítl spolupracovat.

Krajský soud, zcela ve shodě se správním orgánem, respektuje nezbytnost individuálního posouzení žádostí a stejně tak i přístupu k jednotlivým žadatelům o udělení mezinárodní ochrany. Za situace, kdy žadatel není schopen podpořit důvody své žádosti konkrétními důkazy, je v soudní praxi již ustáleným požadavkem nezbytnost věrohodnosti předkládaného příběhu, jak správně zmínil žalovaný. V projednávané věci žalobce sice správnímu orgánu předložil množství informací o zemi původu, leč jednalo se o zprávy „obecné“, které neměly přímou souvislost s osobou žalobce. Žalobce si byl popsane situace zřejmě vědom, neboť na provedení důkazu těmito zprávami netrval. Ostatně podkladové informace si žalovaný obstaral z jemu dostupných a objektivních informačních zdrojů, jak je zaznamenáno výše.

Za dané situace bylo nutné ověřit pravdivost žalobcem předneseného příběhu, a proto se správní orgán zaměřil na porovnání faktů předkládaných žalobcem v roce 2000 s těmi, které uplatnil v roce 2010. Velmi podrobně se této otázce věnoval na straně páté a šesté přezkoumávaného rozhodnutí. Zdůraznil, že v řízení o druhé žádosti žalobce popřel skutečnosti, které uváděl jako důvod pro podání žádosti první v roce 2000. Jeho vysvětlení, že se tak událo na doporučení jistých osob, je pro správní orgán i pro krajský soud neakceptovatelné. Žalobce byl v souladu se zákonnou úpravou poučen o nezbytnosti vypovídat ke své žádosti toliko pravdu. Krajskému soudu se jeví žalobcova současné reakce jako účelová a sloužící k výhodnějšímu postavení v tomto řízení. Pokud by žalobce skutečně pociťoval důvodné obavy ve smyslu azylověrelevantních důvodů, je nepochopitelné a prakticky nevysvětlitelné, proč by je nesdělil státu, resp. kompetentnímu orgánu země, o jehož pomoc a ochranu požádal. V prvním řízení žalobce uvedl, že nemůže v Čečensku dále žít, nemá tam práci. Do konfliktu se státními orgány se dostal toliko jednou, když byl zadržen na ulici po tzv. policejní hodině, ale bratr jej z vězení vykoupil. Z popsaného je zřejmé, že se nejednalo o konflikt v souvislosti s azylověrelevantními důvody. Žádné další problémy i přes výslovný dotaz žalovaného netvrdil. Prý pomáhal bojovníkům, dodával jídlo a léky, nicméně k této aktivitě se více nevyjádřil.

V řízení o druhé žádosti, jak správně vyzdvihnul žalovaný, se žalobci ani nepodařilo prokázat, že by se do Ruské federace skutečně vrátil. Tvrdil, že pokud měl nějaké důkazy o svém tamním pobytu, tak ty zničil. Za důvod odchodu označil již zmíněný problém s kadyrovci, kteří jej měli vyzývat ke spolupráci, měl být jimi odvezen, zadržen a vyslýchán. V pohovoru však popsal téměř idylický návrat spočívající v tom, že „normálně jsem žil, chodil po známých, to než obejdete, tak je měsíc pryč, chodil jsem do města, prostě jsem se veselil a odpočíval, žádné problémy nebyly.“ Následně jej navštívili dva muži v civilu, žalobce uvedl, že snad to byli kadyrovci a žalobci s ohledem na jeho předchozí zkušenosti žádali spolupráci. Když odmítl, tak údajně omylem zadrželi žalobcova bratra pro velkou podobu se samotným žalobcem, vyslýchali ho a fyzicky týrali. Propuštěn byl na zásah vlivné osoby z jejich vesnice, která se měla znát s Kadyrovem. Žalobce byl vyzván, aby

objasnil důvody, pro které v žádosti popsal své zadržení kadyrovci a výslech a v pohovoru nic takového netvrdil. Vysvětlil, že tak opět učinil na doporučení lidí, které neměl poslouchat.

Dalším zjištěním, které zpochybňuje věrohodnost informací předkládaných žalobcem, je fakt, že doloženým místem žadatelova posledního trvalého pobytu na území Ruské federace není Čečensko, a proto žalobce nemá objektivní důvod se do této oblasti vracet. Tento závěr žalovaný učinil s ohledem na údaje obsažené v žalobcově cestovním pasu, kterým se prokazoval v řízení o první žádosti. Tento závěr učinil z údajů o místě, kde byl pas žalobci vystaven a z Informace MV ČR č. j. 1220164/2005 ze dne 10. července 2005. Žalobci byl vydán cestovní pas Ruské federace v Novgorodu a z informace výše uvedené vyplývá, že by se tak nestalo, pokud by zde žalobce nebyl registrován k trvalému pobytu. I o této skutečnosti žalobce pomlčel a opět tím snížil věrohodnost jím uvedeného příběhu. Ostatně informace k případu žalobce shromážděné jasně prokazují možnost svobody pohybu po území Ruské federace a Čečenci nejsou obecně vystaveni rasově motivovaným útokům, jak vyplývá z informace Dánské imigrační služby ze října 2011. Krajský soud se s těmito úvahami plně ztotožnil a dále odkazuje na zcela příléhavé, logické a zjištěné situaci odpovídající odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Jednoznačně odlišnou, míněno v pozitivním smyslu, situaci v Čečenské republice oproti době, kdy žalobce poprvé v roce 2000 odešel, lze vysledovat rovněž z posledního stanoviska UNHCR, z prozatímní směrnice z 19. března 2009, která reviduje směrnici z roku 2003 a týká se hodnocení potřeby mezinárodní ochrany žadatelů o azyl z Čečenské republiky Ruské federace. Tuto zprávu zjevně žalovaný zdůraznil z opatrnosti a proto, že i kdyby bylo možné považovat příběh žalobce a jím tvrzené potíže a obavy z návratu za reálné a pravdivé, což není z již vysvětlených důvodů projednávaný případ, pak žalobci jím zmiňované nebezpečí stejně nehrozí.

Krajský soud proto ve svých rozsudcích při respektování judikatury Nejvyššího správního soudu v Brně (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 1. 2006, čj. 6 Azs 386/2004-40) opakovaně zdůrazňuje, že *„pro případ, kdy není žadatel o azyl schopen doložit ke svému tvrzení o důvodech odchodu žádný důkaz, což je situace převažující, musí si být jednoznačně vědom důležitosti informací vyřčených před správním orgánem. Ty totiž v kontextu se získanými zprávami o zemi původu posléze slouží jako podklad pro rozhodnutí. Váhavé, vyhýbavé či nepřesné informace, které navíc žadatel v průběhu řízení ještě mění, jsou v závěru při porovnání s objektivními informacemi chápány jako účelové, nevěrohodné a pro azylové řízení nedostatečné. Je totiž nutno vycházet z toho, že udělení azylu je institut výjimečný, když jeho účelem je poskytnout ochranu jen tomu, kdo cítí skutečnou obavu z pronásledování z důvodů v zákoně o azylu uvedených. Pravdivost tvrzení žadatele a hodnověrnost jeho osoby jsou přitom základem, z něhož se v azylovém řízení nutně vychází, neboť skutečnosti, o kterých žadatel tvrdí, že byly důvodem jeho odchodu či důvodem vzniku jeho obav z návratu, mohou být ověřeny zpravidla jen rámcově. Potřebnou věrohodnost přitom sama osoba, a tím i její příběh, nutně ztrácí, pakliže je nepravdivost jejích tvrzení zjištěna nebo jde-li o tvrzení, která jsou v celkovém kontextu věci nemožná a vyloučena. A to je právě*

daný případ, když ve výpovědích žalobce byly zjištěny zásadní a výše zaznamenané nesrovnalosti.“

Proto se také plně kloní k závěru správního orgánu v tom směru, že žalobce se vstupem do azylového řízení snažil odvrátit svůj nechtěný návrat do Ruské federace a vstupem do azylového řízení si legalizovat pobyt na území České republiky. Soud tak neshledal důvody pro podrobnější opakování zjištění a závěrů správního orgánu v tom směru, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. a) a písm. b) zákona o azylu, s nimiž se ztotožnil, a proto odkazuje na stanovisko Nejvyššího správního soudu v Brně uvedené rozsudku ze dne 27. 7. 2007, čj. 8 Afs 75/2005-130: „I. Je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námítky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námítky s námítkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se souhlasnou poznámkou osvojil.“

Ve smyslu obsahu § 13 zákona o azylu žadatel ve své žádosti nepřednesl informace, které by správnímu orgánu umožňovaly a současně jej zavazovaly k podrobnějším úvahám ve smyslu daného ustanovení.

Za zákonné a shromážděným informacím odpovídající považuje krajský soud na rozdíl od přesvědčení žalobce i neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu, tedy tzv. humanitárního azylu. Žalobce kromě popisu již uvedených potíží sdělil, že trpí žloutenkou a dýchacími problémy. Lékařské zprávy, které jsou součástí spisu žalovaného, potvrzují obě diagnózy s tím, že u žloutenky žalobce ukončí anitivirovou terapii a nemoci užívá běžně dostupné medikamenty. Správní orgán vyhodnotil, že se nejedná o život ohrožující nemoci a léčba je i ve vlasti žalobce dostupná případně i za pomoci četných příbuzných. Rozhodnutí správního orgánu, v němž bylo použito správního uvážení (§ 14 tzv. humanitární azyl), může soud přezkoumat jen po formální stránce a po věcné stránce pouze v tom směru, zda správní orgán nepřekročil meze stanovené správním uvážením. Soud uvážil, že rozhodnutí žalovaného o neudělení humanitárního azylu je v souladu se zákonem, když správní orgán vyhodnotil příběh žalobce jako nevěrohodný, zdravotní stav zachycený v lékařské zprávě není život ohrožující a informace o zemi původu návrat žalobce z bezpečnostního hlediska nevylučují. K tomuto krajský soud odkazuje např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004-55.

Následně správní orgán postupoval dle § 28 zákona o azylu a zkoumal, nesplňuje-li žalobce důvody k udělení tzv. doplňkové ochrany tak, jak je upravena v ust. § 14a a § 14b zákona o azylu.

Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního

občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V odůvodnění této části svého rozhodnutí vycházel žalovaný především z informací získaných v průběhu správního z četných, objektivních a věrohodných informačních zdrojů (přesně popsány výše). Respektoval přitom rovněž přednes žalobce, nicméně v otázce možného a bezpečného návratu vycházel z toho, že žalobcem poskytované informace postrádaly věrohodnost. Na straně desáté a jedenácté svého rozhodnutí zaznamenal žalovaný konkrétní zprávy, které reálnou možnost návratu žalobce potvrzují a to jak z hlediska vývoje bezpečnostní situace. I v tomto případě se otázkou návratu správní orgán zabýval velmi pečlivě, a proto krajský soud jeho závěry plně aprobuje a krom již uvedeného nemá v konkrétním případě potřebu dalšího doplnění, které by bylo toliko opisem již jednou správním orgánem zaznamenaného stavu. Nelze v této souvislosti přehlédnout, že část rodiny žalobce i nadále v Ruské federaci žije. Sám žalobce uvedl, že jeden z jeho bratrů žijící v České republice má za manželku Češku a jezdí každoročně „domů“, míněno do Ruské federace. Žalobce přitom nezmínil, že by se jeho bratr setkal s nějakými problémy a to ať on sám či kvůli osobě žalobce. I toto prohlášení žalobce dokladuje reálnou možnost jeho bezpečného návratu do vlasti.

Ve shodě se žalovaným tak krajský soud v případě žalobce neshledal důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a a 14b zákona o azylu. V řízení nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy ve smyslu citovaného § 14a. Žalobci tak ve vlasti nehrozí v případě návratu nebezpečí dle cit. ustanovení a jeho vycestování nepředstavuje rozpor s mezinárodními závazky ČR (§ 14a odst. 2 zák. o azylu). Důvody pro postup dle § 14b zákona o azylu (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) soud v případě žalobce rovněž nezjistil, jak správně uzavřel a odůvodnil žalovaný.

Žalobce krajský soud nepřesvědčil o opodstatněnosti vznesených námitek, rozhodnutí žalovaného vyhodnotil soud jako rozhodnutí zákonné, žalobu tudíž posoudil jako nedůvodnou a s odkazem na § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti neúspěšnému žalobci. Žalovaný však náhradu nákladů v řízení před soudem nepožadoval, a proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 29. dubna 2013

JUDr. Marcela Sedmíková, v.r.
samosoudkyně